

Samling af Afgørelser

Sag C-508/10

**Europa-Kommissionen
mod
Kongeriget Nederlandene**

»Traktatbrud — direktiv 2003/109/EF — tredjelandstatsborgeres status som fastboende udlænding — ansøgning om at opnå status som fastboende udlænding — ansøgning om opholdstilladelse i en anden medlemsstat, der er indgivet af en tredjelandstatsborger, som allerede har opnået status som fastboende udlænding i en første medlemsstat, eller af et familiemedlem til den pågældende — størrelsen af de gebyrer, der kræves af de kompetente myndigheder — uforholdsmæssig karakter — hindringer for udøvelsen af opholdsretten«

Sammendrag af dom

1. *Traktatbrudssøgsmål — administrativ procedure — formål — stævning — angivelse af klagepunkter og anbringender*

[Art. 258 TEUF; statuten for Domstolen, art. 21, stk. 1; Domstolens procesreglement, art. 38, stk. 1, litra c)]

2. *Grænsekontrol, asyl og indvandring — indvandringspolitik — tredjelandstatsborger, der har opnået status som fastboende udlænding — direktiv 2003/109 — ansøgning om at opnå denne status og ansøgning om opholdstilladelse i en anden medlemsstat, der indgives af en sådan statsborger, som allerede har opnået denne status i en første medlemsstat, eller af et familiemedlem til den pågældende*

(Rådets direktiv 2003/109)

1. Den administrative procedure i en traktatbrudssag har til formål at give den berørte medlemsstat lejlighed til dels at opfylde sine forpligtelser i henhold til EU-retten, dels at tage virkningsfuldt til genmæle over for Kommissionens klagepunkter. Genstanden for et søgsmål i henhold til artikel 258 TEUF fastlægges følgelig under den administrative procedure i henhold til denne bestemmelse.

Kommissionen skal i enhver stævning indgivet i medfør af artikel 258 TEUF i henhold til artikel 21, stk. 1, i statuten for Domstolen og artikel 38, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement præcist angive de klagepunkter, som Domstolen skal tage stilling til, og i alt fald kort angive de retlige og faktiske forhold, som klagepunkterne støttes på. Når Kommissionen gør gældende, at en national lovgivning er i strid med et direktivs system, opbygning eller ånd, uden at den overtrædelse af EU-retten, der følger deraf, kan henføres til specifikke bestemmelser i direktivet, kan stævningen imidlertid ikke alene af denne grund afvises.

(jf. præmis 33-35 og 39)

2. En medlemsstat, der anvender alt for høje og uforholdsmæssige gebyrer, der kan skabe en hindring for udøvelsen af de rettigheder, der tillægges ved direktiv 2003/109 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding, på tredjestatsstatsborgere, som ansøger om at opnå status som fastboende udlænding i denne medlemsstat, og på fastboende udlændinge, der har opnået denne status i en anden medlemsstat, og som ansøger om at udøve deres opholdsret i denne medlemsstat, samt på deres familiemedlemmer, som ansøger om tilladelse til at ledsage dem eller slutte sig til dem, tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler den i henhold til direktiv 2003/109.

Selv om det er tilladt for en medlemsstat at opkræve gebyrer for udstedelse af opholdstilladelser i henhold til dette direktiv, må det niveau, som gebyrerne fastsættes til, således hverken have til formål eller til følge, at der skabes en hindring for opnåelse af status som fastboende udlænding i henhold til dette direktiv, med henblik på ikke at gribe ind i formålet med direktivet eller dets ånd og fratage det dets effektive virkning.

Endvidere er den skønsmæssige, som en medlemsstat råder over for at fastsætte størrelsen af de gebyrer, der kan kræves af tredjelandsstatsborgere for udstedelse af opholdstilladelse efter kapitel II og III i direktiv 2003/109, ikke ubegrænset, og den tillader således ikke, at der fastsættes betaling af gebyrer, der er uforholdsmæssige, henset til den betydelige økonomiske indvirkning, den vil have på de disse statsborgere.

(jf. præmis 69, 70, 73, 74 og 79 samt domskonkl.)